

Τι τεράστιο πράγμα να λες όχι εν μέσω “έκτακτης ανάγκης”

Αυτό που καταφέρνουν μέρα με τη μέρα οι αγώνες των εστιακών είναι ένα παράδειγμα για όλη την μαγκωμένη κοινωνία. Η οργάνωση γύρω από τις βασικές τους ανάγκες έρχεται όχι μόνο να δείξει πως το κράτος δεν νοιάζεται, όσο κι αν κωλοχτυπιέται επικοινωνιακά, για την υγεία και την πραγματική φροντίδα της κοινωνίας αλλά δείχνει πως οι συλλογικές απαντήσεις μπορούν να νικήσουν και τελεσίγραφα εκκένωσης και μυθοπλασίες ατομικής ευθύνης και ότι άλλο βρεθεί αντιμέτωπο με την οργανωμένη και δεσμευμένη θέση μάχης. Δεν είναι η πρώτη φορά που οι εστιακοί και εστιακές βρέθηκαν σε πανελλαδικό συντονισμό και σε μαχητικούς αγώνες γύρω από τις βασικές τους ανάγκες τα τελευταία χρόνια. Το παράδειγμα της 36ήμερης κατάληψης του Ι.ΝΕ.ΔΙ.ΒΙ.Μ το 2017 καθώς και της γενικευμένης συσπείρωσης σε πάρα πολλές πόλεις με ακηδεμόνευτους αγώνες και πραγματική στάση αναμέτρησης με το κράτος. Η παγίδα όμως υπάρχει πάντα, όπως και αυτοί που την προτείνουν. Η παγίδα των μερικών και ειδικών λύσεων. Η παγίδα αυτή θέλει την μέριμνα των φοιτητών δομικά ξέχωρη από τις εργασιακές περικοπές, θέλει την υποβάθμιση των εστιών ξέχωρη από τα εγκλήματα στα σώματα των μεταναστών, ξέχωρη από την λεηλασία της φύσης, ξέχωρη από την επιτήρηση των ζώων μας.

Η επίθεση στους φτωχούς έχει συνέχεια, γιατί το κράτος έχει συνέχεια

Η εκκένωση των εστιών που επεδίωξε το κράτος τις προηγούμενες μέρες είναι ένα ακόμα δείγμα της επίθεσης στους πιο φτωχούς. Έχουν προηγηθεί χρόνια επιμελημένης περικοπής μισθών, επιδομάτων, συντάξεων, παροχών και φοιτητικής μέριμνας. Έχουν προηγηθεί εκστρατείες εθνικής σωτηρίας και σωσίματος, μέτρα διαχείρισης της κρίσης, αριστερές και δεξιές “συμβουλές” συναίνεσης και “αναγκαιότητες” υπακοής. Οι κρατικές εντολές ήταν σαφείς και ο στόχος συγκεκριμένος. Να μειωθεί ο μισθός, να συρρικνωθεί ο δημόσιος τομέας που είναι υπεύθυνος για την αναπαραγωγή μας (μπάτσους συνεχίζουν να προσλαμβάνουν και έρευνες για το στρατό να κάνουν), να ξεφτιλιστούν οι εργασιακές σχέσεις, να πληρώσει ο συνήθης ύποπτος – ο λιγότερο ή καθόλου έχων, η διαολεμένη κοινωνική βάση.

Το πάντρεμα της δεξιάς και αριστεράς είναι το καλύτερο κόλπο της κρατικής συνέχειας

Σαν το παιχνίδι ανάκρισης με τον καλό και κακό μπάτσο φαίνεται να λειτουργεί όχι μόνο τώρα, όχι μόνο στην Ελλάδα, οι εναλλαγές πολιτικής διαχείρισης. Από τη μία ο φιλεύσπλαχνος και κατανοητικός αριστερός τρόπος με τα δικαιώματα και την κοινωνική συμμαχία απέναντι στην υπερ-εκμετάλλευση των άκαρδων κεφαλαιοκρατών και από την άλλη ο παραδοσιακός ελληνορθόδοξος δεξιός τρόπος με την αγάπη για τα χρηστά ήθη, την αναμφισβήτητη τάξη και ασφάλεια και την διαρκής τάση για ιδιωτικοποίηση ακόμα και του αέρα. Αυτές οι 2 κυρίαρχες εκδοχές που εναλλάσσονται συνεχώς ανάλογα τα κοινωνικά συμφέροντα που πρέπει να διαμεσολαβηθούν περισσότερο, είναι και αυτές που εδραιώνουν την αιωνιότητα του κράτους. Είτε βαφτίζεται ως πλήρως εξαρτημένο σε ξένες μεγάλες δυνάμεις άρα και αναγκασμένο σε πολιτικές λιτότητας, είτε παρουσιάζεται ως περήφανος συνεργάτης ΕΕ και ΝΑΤΟ με ομόψυχο εθνικό κορμό και επίσημο πολεμικό πρόγραμμα, το πρόβλημα για τους ξεβράκωτους αυτού του κόσμου παραμένει το ίδιο. Το κράτος διασφαλίζει τον ταξικό πόλεμο εναντίον του, δεδομένο και διαρκές.

Η ανάγκη για συνέχεια, ξεθολώνει τους καθρέφτες αυτού του κόσμου και αντανακλά η βία

Αυτό το θεάρεστο σύστημα λέγεται **καπιταλισμός** και το ζούμε καθημερινά στο πετσί μας, στις σχέσεις μας σε όλα. Εν μέσω οικονομικής κρίσης, βρεθήκαμε σε υγειονομική κρίση, κάνοντας το πρόσωπο αυτού του θεάρεστου οικονομικού μοντέλου πιο καθαρό και ξάστερο. Άστεγους με κλήσεις που “παρέβησαν” τον κατ’ οίκον περιορισμό, εργοστάσια υπό ολοήμερης λειτουργίας με στοιβαγμένο κόσμο, η ανεπάρκεια του δημόσιου συστήματος υγείας να παραμένει ως έχει και η ατομική ευθύνη να την αντικαθιστά με μέτρα κοινωνικού ελέγχου και καταπατήσεις δικαιωμάτων και ελευθεριών. Μπας και τα νούμερα μείνουν χαμηλά, μπας και τα μέτρα αφού πέρασαν στο απυρόβλητο από περιστασιακά γίνουν πιο μόνιμα. **Να σπάσουμε τους καθρέφτες!**

Σε όλον αυτόν τον κοινωνικό πόλεμο οι αγώνες των εστιακών μας γεμίζουν θάρρος και ελπίδα, μας δίνουν δύναμη να εφεύρουμε όσους νέους τρόπους χρειάζεται σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς. Μας υπενθυμίζει την αναγκαιότητα της αλληλεγγύης και την βλαπτικότητα του χαφιεδισμού.

ΥΠΟΓΕΙΟΣ ΙΛΙΣΟΣ

Αναρχική Κοινότητα Αγώνα στα Ανατολικά της Αθήνας

ypogeios_ilisos@espiv.net | ypogeios-ilisos.espivblogs.net

Απρίλης 2020